

сителитѣ. Разбира се, че у насъ такава една инициатива може да бжде само пожелание на близко или по-далечно бждеще следъ настоящата война, която е поставила на неотложно разрешение други задачи. Такава една служба, отъ друга страна, може да се създаде паралелно съ една обща програма за проучване на земеделското производство и неговото райониране отъ страна на Министерството на земедѣлието. Не трѣбва да се забравя при това, че живата основа за такава една служба е вече на лице: връзката между производителитѣ и износителитѣ чрезъ тѣхнитѣ съюзи.

Техническото устройство на една такава служба е въпросъ на подробности и възможности. Въ всѣки случай трѣбва накрай да се спомене, че устройванитѣ до сега мѣстни сбирки и районни конференции на районнитѣ инспектори не сж достатѣчни за създаване на цѣлостна връзка между производство и външни пазари.

Като заключение можемъ да кажемъ, че щомъ е направена първата стѣпка къмъ регламентиране на външната търговия, на нейната организация и администрация, трѣбва да се направи и последната стѣпка: осведомяване и направляване на износното производство.

Ние стоимъ, най-после, на становището, че една правилно насочена износно-агрикултурна политика, съчетана съ една политика на външнитѣ пазари, ще допринесе до най-голѣма степенъ за разнообразяването на състава на нашия износъ, който, по такъвъ начинъ, ще се обогати съ редица нови стоки и ще се насочи сигурно къмъ нѣкои нови пазари. Това, естествено, ще има за последица и една значително по-голѣма рентабилностъ на нашия износъ.

Сега следва да се спремъ на въпроса за организирането на износа. Организирането на износителитѣ въ браншови съюзи, начело съ съюза на износителитѣ въ България, може да се разгледа отъ нѣколко страни. Отъ една страна, то създава възможностъ за много по-цѣлостна връзка между износителитѣ и производителитѣ въ страната, която, отъ своя страна, улеснява техническото